

— Добрѣ, отговори Стоянъ.

— Ако е добрѣ, тогава нѣма за какво по-вече да се говори.

— Но кажи ни, отъ кждѣ да земаме.

— А . . . за това азъ самъ трѣбва да распитамъ и да узная отъ когото се слѣдва . . . Това независи отъ меня.

— Ами отъ кого?

— Азъ неможа да кажа за това.

— Дѣ *холамъ*, — каза Стоянъ.

— Нѣ, немога, отговори Станко, никому неказвамъ, ни отъ приятелство, ни отъ заплашвания, даже и на горѣщи вѣглѣни да ме пѣкатъ . . . Азъ съмъ се обѣщаль, а обѣщанието е свѣщенно нѣщо.

Той изговори това твърдѣ просто, естествено, като че работата не се касаяше до горѣщи вѣглѣни и всичко това бѣше тѣй естествено, като че съ малко се отличавахе сѣдѣнието на вѣглища отъ сѣдѣнието въ бѣсѣдката.

— Да, обѣщаль съмъ, повтори той.

— Къльль ли си се? попита Стоянъ.

— Нѣ, обѣщахъ и това е всичко . . . Попитаха ме: „нѣма ли да кажешъ?“ и това си е то . . . но . . . продължаваше той, но извѣднажъ се спрѣ, защото влѣзна въ бѣсѣдката това момиче, което видѣха на прозорецѣтъ. То носѣше табла, на таблата корупче съ сладко, ченйики съ сребърни лѣжички и стакани съ вода.

Момичето се приближи съ таблата на рѣцѣ къмъ учителѣтъ и му каза:

— *Пофтилъ*.

Това изражение е влашко, на френски се прѣвежда: „S'il vous plait;“ унгарски: „teszek;“ полски: prosze. Слѣдъ този комплиментъ на младото момиче, прѣподавателѣтъ на азбукето зима съ лѣжичката малко сладко, турна го въ уста, сръбна малко вода и сложи стакана на таблата. Момичето дойде при Никола; той задѣлба лѣжичката въ сладкото, но по никакътъ начинъ не можѣ да я извади отъ тамъ послѣ. Подигна лѣжичката и корупчето се дигаше. Опитѣ се единъ пѣтъ, опитѣ се два пѣти, но не можѣ да успѣе; най-послѣ, като искаше да свѣрши както и да е, така